

Životopis Ireny Rackové

23. 7. 1925 – Toho dne se narodila Irena Racková rozená Poperová. Od té doby žila se svojí rodinou v Jičíně. Roku **1933** však byli nuceni odstěhovat se kvůli otcově práci do Brna, kde bydleli dalších 7 let do doby, než Irenu na základě Norimberských zákonů vyhodili z gymnázia a jejich otec byl gestapem zatčen, rok vězněn a následně v Osvětimi popraven.

29. listopadu 1941 byla spolu s maminkou a dvěma sestrami poslána vlakem do Terezína, kde strávily 6 týdnů v bývalých kasárnách a **9. 1. 1942** naloženy do vozu a po čtyřdenní jízdě bez jídla dorazily do Rigi v Lotyšsku. Zde prožila svůj první hrůzný zážitek, když byla přinucena dívat se na popravu. Pracovala v továrně, kde rolovala gázu.

V roce **1943** po nevydařeném povstání lotyšských zajatců, mezi kterými byla i její první láska, je Němci poslaly na sušení rašeliny na Torz, po měsíci do továrny Meteor na slepování vojenských člunů. S pomocí jednoho vojáka se jim podařilo do této továrny přivést i jejich maminku.

Roku **1944** se kvůli přibližování ruské fronty musely několikrát stěhovat do jiných lágrů. Při těchto přesunech se od nich oddělila jedna ze sester, která pravděpodobně později zemřela na tyfus. Nakonec byly lodí odvezeny do koncentračního tábora Stutthof. Zde vládly kruté podmínky, na denním pořádku bylo střídání lidí jen pro zábavu, nebylo místo na spaní v leže, vstávalo se ve čtyři hodiny a do devíti se stálo v pozoru. Ke zhoršení došlo v **srpnu 1944**, kdy byli přivezeni vězni z Maďarska bez oblečení, pouze se zavšivenou dekou. Rackovi tak raději spaly venku. Při jednom z pravidelných nástupů si paní Irena špatně stoupla do řady a dostala za to facku, která byla tak silná, až z toho přišla o sluch na jedno ucho.

Po čase paní Irenu se sestrou a matkou poslaly stokilometrovým pochodem smrti na práci do Longburgu, kde stavěly silnice. Když se Ruská fronta v **zimě 1945** zase přiblížila, prožily si další stokilometrový pochod do Sofienwaldu, kdy nakonec došly do velké stodoly, kde se setkali s Angličany a Rusy. V **březnu 1945** se Rackovi se stovkami dalších dočkali osvobození. Cesta zpět do Brna jim trvala asi tři týdny. V Brně se však nemohly vrátit do svého domova, a proto ze začátku musely přespávat v tělocvičně.

Od **srpna 1945** pracovala paní Irena ve svazu mládeže, organizovala plesy a akce. Později si dodělala maturitu a začala pracovat v pojišťovně. Na jednom plese se seznámila s vojákem Milanem Rackem a **17. 9. 1949** měli svatbu. Dne **18. 4. 1953** se jí narodil první syn, a i s ním, manželem a maminkou se přestěhovala do jednopokojového bytu v Králově Poli. Asi po 4 letech dokázala získat třípokojový byt v Brně, kde se jí narodil 2. syn. Roku **1958** se kvůli přeložení manžela přestěhovali, opět s maminkou, do Prahy. Zde pracovala v OPBH a Obecním výboru. Do důchodu odešla v 54 letech. Paní Irena zažila za svůj život strachu až dost. Prodělala dva infarkty, které ji ale neubraly nic na duševní vitalitě. Strašně ráda čte, bohužel vlivem špatného zraku ne tolik, kolik by si přála. Má dva syny a je šťastná.